

STREEKVOS NEDERLAND EDITIE 15

10-04-2026

Locatie: West Kanaaldijk, Diemen (bij Klein Merwede, langs het spoor)
Afstand: 20 km

Amsterdam is een van de oudste plaatsen van Nederland en natuurlijk onze hoofdstad, gelegen in Noord-Holland en zowel de gemeente (niet de stad, want de Streekvos staat niet in stedelijk gebied) als de provincie hadden wij nog niet vaak bezocht met de Streekvos. Dat is aan één kant wel gek, omdat Rob en ik er beiden in de buurt wonen. Dus vandaag geschiedde het dan toch eens, want vlak onder de rook van de Amsterdamse Bijlmer wisten wij een plek waar al meerdere radiovossen uit de buurt hadden gestaan, maar welke buiten de regio een stuk onbekender is. Dus waagde ik het er op deze plek voor de 2^e keer te bezoeken (want we waren hier al eens geweest maar uit ontzag voor de hoge massieve stalen en betonnen constructies van de bruggen (A1 en treinbrug) zagen wij er vanaf hier onze antenne te plaatsen. Een mast van 20 meter is hier amper voldoende. Maar vanavond ontdekten wij het omhoog lopende fietspad tussen het Diemberbos en Weesp welke via een dijk begroeid met struiken en enkele kleine bomen naast de sporen via de treinbrug de oversteek over Amsterdam Rijnkanaal maakte. Dit nadat we hadden staan kijken naar een zeker 14 meter hoge steiger die vanaf de West Kanaaldijk tegen de treinbrug en het fietspad was gebouwd. Blijkbaar werd er helemaal boven op de boog (het dak) van de treinbrug gewerkt, maar zij liever dan ik, want toen ik vanaf het fietspad omlaag keek naar het water van het kanaal ruim 12 meter lager had ik het hoogtevrees al flink te pakken. En los van de camera's die er hingen en de enorme stalen massa van de brug die het signaal van de Streekvos zeker vol op het water zou donderen en de rest opgeslokt worden door de massa van de stalen treinbrug vond ik het sowieso op geen enkele wijze een goed idee de antenne torenhoog op de steiger te plaatsen (...). Dus ik wist niet half hoe snel ik het Rob ook uit zijn hoofd moest praten, maar daar bleek weinig voor nodig. 'Hoogte is niet altijd de oplossing...'.

We zaten er gezellig langs het fietspad Diemen – Weesp en kregen voornamelijk leuke reacties van passanten.

Dus liepen we terug het fietspad af en wilden net (om loopafstand te besparen) weer via het talud omlaag klauteren (de moeilijke route, want waarom zou je makkelijk doen als het ook moeilijk kan...) naar het stukje gras met een droog en hard karrenspoor er in (dat was onderaan de dijk die de treinbrug op liep met het fietspad, want hier stond de auto) toen ik een boompje zag staan die niet groot maar wel zeer stevig was en een prachtige kruin had. Ik was er meteen verliefd op, zo mooi vond ik het boompje, het leek net een appelboompje of ander vruchtenboompje. Het was een andere dan de struiken er bomen er omheen en daarom viel het boompje mij meteen op. Het boompje was naar mijn inschatting zo'n 5 meter hoog en had van onder tot boven hele dikke takken welke bijna horizontaal van de stam af kwamen. Typisch ook zo'n boompje waar je vroeger als jongen in had willen klimmen, zo één. En die had dus ook de ideale opbouw om een zendmast tegenaan te zetten, dus weer ik Rob er naar. Die liep er meteen naar toe, keek eens kritisch en bevestigde 'Ja, hier kunnen we wel een mast tegenaan zetten' maar daar was ik allang van overtuigd geraakt ondertussen. Dus toen Rob dit bevestigde, werd het (waanzinnige) plan van mij uit de doeken gedaan om de zware palenzak met de 23 dikwandige aluminium palen tegen het stijle en zwaar met stokrozen (die lage struiken met dikke groene takken welke op braamstruiken lijken en vol met scherpe doorns zitten...) omhoog te sjuwen. Rob keek mij verbaasd en vertwijfeld aan alsof hij een moment aan mijn verstand twijfelde (ik verdenk hem en andere er van dat wel vaker te doen, maar dat is mijn eigen schuld, zo bleek nu ook wel weer...). Toch sleurde ik de zware zak naar boven tot bij het mooie boompje en er ging ook een antenne, een opsteekstukje om de antennekabel door te halen onder de antenne, 2 spanbandjes en een grote rol zwarte tape mee.

De politie reed ons eerst straal voorbij net als enkele deelnemers. En ze hadden nog wel de locatie gekregen van de meldkamer (...)

Helemaal kapot kwam ik boven op het dijkje naast het hek van de spoorbaan en het boompje aan en stond een minuutje te trillen op mijn benen. Vervolgens zetten Rob en ik samen de antenne in elkaar (dat is vooral veel draaien) en daarna stak ik deze strategisch door het boompje van onder naar

boven met wat gericht mik werk. Toen het ding redelijk recht naast de boom in mijn handen omhoog stak, rijkte Rob mij het opsteekstukje aan en pakte ik het begin van de antennekabel welke op de haspel vlak achter mij stond (het leek mij niet zo'n slim idee hier op het vrij drukke fietspad waar nogal hard gereden werd door met name fatbikes, de kabel uitgerold neer te leggen want als er één op den plaat ging hadden we oorlog...). Dus werd de kabel een stukje van de haspel gerold, door het gat in het opsteekstukje gestoken en verder door het stukje aluminiumbuis omhoog gestoken tot de PL259 stekker er bovenuit weer uit kwam. Deze schroefde ik vervolgens in de voet van de antenne en draaide de buitenste huls goed vast in de antenne aansluit. De antennevoet ging vervolgens boven in het stukje buiten en dat werd op het door Rob aangereikte eerste deel van de mast gestoken. Nu boven en onder even een stuk tape rondom (zo dat deze 2 delen en de antenne niet los van elkaar konden komen wanneer we vanavond de mast weer omlaag zouden gaan halen) en toen kon het opsteken van de mast beginnen. Dat is overigens iets wat Rob ik de laatste tijd steeds beter gaan doen. Vorige week stond de 16 delen hoge mast binnen amper 10 minuten inclusief voorbereiding en dit keer kostte het slepen van de zak naar boven en het vinden van een goede grond voor de mast even ietsje meer moeite, maar verder ging het ook weer vlot. 3 delen, tapen en weer 3 delen. Uiteindelijk waren we daar dit keer snel klaar mee, want het boompje was gewoon niet hoog en toen we 7 delen hadden gestoken, stonden er al 3 uit het boompje. Door de mast strak tegen het boompje vast te zetten met 2 spanbandjes (1 onder en 1 zo hoog ik kon reiken) voorkwamen we ook dat de mast onderuit zou zakken van het stijl talud af. De antenne kwam hierdoor ook veel rechter te staan en het gaf de mogelijkheid er nog 1 deel extra onder te steken, zonder dat de antenne horizontaal zou gaan door een te ver doorbuigende mast. Dit risico neem ik normaliter in zijn geheel niet, maar de weerberichten waren zeer stellig geweest afgelopen 24 uur dat de wind volledig zou gaan liggen. En dan durft ik zo'n gok wel een keer te nemen, omdat het ook geen mast van 20 meter was. Maar uiteindelijk met alles extra's erbij (N.A.P. waterpeil + 2 meter walkant + 1 meter verhoogd graslandje + ongeveer 5 meter stijl talud + 8 delen mast) hadden we toch nog een mast van 16 meter hoog staan. Alleen jammer dat de spoel ongeveer gelijk stond met de hoogspanning bovenleidingen van het spoor, maar je kunt niet alles hebben hè. In deze vrij woeste stalen en waterrijke situatie hadden we het best wel mooi opgelost vond ik. En Rob dacht er hetzelfde over, dus gingen we tevreden naar beneden waar de auto stond.

Bart was de 2e maar eigenlijk de 1e binnenkomer, want de politie werd gediskwalificeerd (...)

De mast was dus goed geïnstalleerd, een eind van de grote massief stalen brug af maar wel op hoogte. Zo moesten we het signaal wel naar de Carpoolplaats van Baarn krijgen waar we wellicht deelnemers wisten in afwachting van 20:30u wanneer ik het signaal er in zou gaan zetten. Maar we hadden nog alle tijd, want omdat we het weer vlot hadden gedaan was het amper 19:45u. Dus gingen we tafeltje met de catering en 2 stoelen (welke ik vorig najaar speciaal voor de Streekvos uitvoering uit Noordwijk aan Zee had gehaald) plaatsen. Ik rolde ook het netsnoer voor de 230 voorziening uit en tilde het aggregaat uit de auto naar een plekje tussen de stokrozen onder aan het talud op zo'n 16 meter bij ons vandaan. Toen ik (zoals het hoort) met 1x aan het koord trekken het aggregaat al lopend had, de stekker er in stak en terug liep naar de auto samen met Rob, hadden wij nog voor we terug waren al in de gaten dat de wildernis rond het aggregaat het geluid flink dempte. Dat is altijd een fijne extra luxe, net als een autostoel doe je niet alleen naar voren en achteren kan bewegen maar oog omhoog. Ook dan zit je gewoon nog net even iets lekkerder en dat zaten wij dus ook. Roze koeken, chocomel, koffie, thee, stroopwafels + allerlei snoeperijen die Rob bij zich had maakte het een aardige picknick daar langs het Amsterdam Rijnkanaal...

Dit was niet het weggetje om binnen te komen, maar het fietspad. De 'ingang' is waar je rechts de Streekvosauto ziet staan (karrespoor).

Een jonge vrouw op een fiets die beweerde dat ze een Noord-Brabantse was maar helemaal geen krimp gaf toen ik zei dat ik meer van mensen uit het zuiden houd dan van rand stedelingen zoals ik zelf ben en ook geen enkele krimp gaf toen ik zei 'Ik dacht het ook al vanwege je accent' (ik loog bewust want ze had helemaal geen accent) wilde alles weten over onze 'buiten gewone' hobby. Ze was gestopt omdat ze dacht dat wij vissers waren beweerde ze, terwijl we zeker 15 meter van het water af stond en een dikke antenne tussen de stokrozen door een boom omhoog stond op een mast. Vissen??? Oké mij best, maar goed dat werd dus een stukje uitleg waar Rob vol vuur natuurlijk

mee bezig ging, want dan heb je zijn aandacht als je zo'n vraag stelt... Ik probeerde vriendelijk te zijn en af en toe wat toe te voegen en te bevestigen maar ze moest van mij niets hebben en was één en al oor voor Rob. Mijn achterdocht werd hierdoor alleen maar groter, omdat ik uit ervaring weet dat mensen die mij instant niet mogen iets te verbergen hebben of niet van drukke mensen houden. Nu was Rob zo vol enthousiasme aan het vertellen over radiovossenjagen dat het die 2e reden zeker niet was, dus ik ging het maar eens vanaf de achterbak van mijn auto bekijken. Dat duurde echter niet lang, want ze leek mij door te hebben en moest opeens weg (...). 'Nou ja', dacht ik 'Roep toeteraarster, het zal wel goed zijn.' en we gingen weer in de stoelen zitten en genieten van de voorpret over de dingen die komen zouden deze avond. Logisch, want die was alles behalve een simpele plek om te vinden als het radiovossenjagen betreft.

Ondertussen reed er nog een tweetal voorbij welke net als elke passant vervolgens boven op de dijk (daar waar ook de antenne stond) weer passeerden, omdat het fietspad eerst een eind van het kanaal af liep (daar waar wij en de auto te vinden waren) met een glooiend opwaarts verloop richting Diembos en dan een scherpe hoek naar links maakte om dan weer terug onze richting op te komen, maar dan ver boven ons naar de treinbrug welke dus gedeeld werd met het fietspad er naast. We zagen dus bijna iedere passant 2x passeren (...). Zo ook een tweetal op fietsen waarvan één mij zag en meteen riep 'Ha! Radiovossenjacht! Leuk!' en dat kwam een stuk spontaner op mij over dan die 'Brabantse' die meteen vragen begon te stellen. Ik had nog tegen Rob gezegd 'Ik houd van mensen uit het zuiden' maar vergat er bij te vertellen 'Als het echt mensen uit het zuiden zijn, bedoel ik eigenlijk...'. Maar verdere uitleg was niet nodig, want we waren ondertussen een kwartiertje verder en daar kwam een opvallende auto met rode strepen en blauwe lampen rustig het fietspad op rijden in onze richting. Omdat ze niet over de fietsstrook / treinbrug pasten begreep ik direct dat die voor ons kwamen. Ik had ook meteen het gevoel dat zij niet per ongeluk of uit routine polshoogte kwamen nemen. Ik bedacht snel hoe ik dit moest aanpakken en liep naar ze toe.

Danny Ronde Venen (links) kwam tussen de oproepen door ook even binnen rijden. Rob de Bopper hier in gesprek met hem.

Twee jonge agenten waren het, vriendelijk, rustig en positief. Het gesprek liep dan ook meteen zoals het moest en omdat ik open en eerlijk uitlegde wat we hier deden en hoe dat in zijn werk ging en ook zoals gewoonlijk de auto niet hinderlijk noch asociaal had geplaatst (deze stond net naast het fietspad op een karrenspoor dus niet op het fietspad zelf) en ook de antenne netjes stond zonder dat we de wildernis er omheen of de boom beschadigd hadden, toonden de jonge agenten direct begrip voor onze 'buiten gewone hobby' zoals zij het zelf noemden (ik sloeg in stilte aan op deze woordkeuze, want die had nog iemand gemaakt een klein halfuurtje eerder...). De agenten leken het wel leuk te vinden dat dit bestond en vroegen onze ID's en schreven het kenteken van de auto ook op. Ik keek waarschijnlijk wat verontwaardigd naar de diender die dit deed maar we gaven uiteraard zonder morren onze ID's. De andere agent zag mij kijken en legde uit dat zij niet per ongeluk langs kwamen maar gebeld waren dat 'hier mensen aan het vissen waren met een zender' en dat ze dit een nogal warrig verhaal vonden en daarom gestuurd waren door de meldkamer. Ik wist het nu zeker. Die fake Brabantse dacht namelijk eerst dat we aan het vissen waren (terwijl we helemaal niet aan het water zaten) en had ook al de term 'buiten gewone hobby' gebruikt... Dat was dus een figuur met een psychische afwijking en dat uitte zich in schijnheilig gedrag en paniek zaaien door handhavers in te schakelen voor iets wat niks is. We stonden namelijk ver van elk bewoond gebied, en de bouwwerken om ons heen waren allemaal zwaar beveiligd met LED verlichting en mee draaiende camera's. Tjonge, ze was dus ook heel snel geweest met haar melding was al heel snel na ons contact met haar was de politie er al. Ik vroeg mij maar niet af wat ze beweerd had, dat de heren zo'n haast hadden. En dat hadden ze want de agent die onze ID's registreerde en het kenteken van de Streekvos auto ook, vertelde dat zij niet vanuit Amsterdamse regio kwamen maar helemaal uit het Gooi. Het had dus zo maar een spoedmelding geweest kunnen zijn, maar om geen olie op het vuur te gooien vroeg ik niet door. Rob hield de boel positief door ook de heren politie proberen te strikken voor een mini cursus 'Hoe werkt radiovossenjacht' maar net als eerder met politie Utrecht ergens onder de A27 waren ook deze heren daar 'te druk' voor, want ze kregen alweer een nieuwe melding. Ons was ondertussen uitgelegd (en dat hadden ze helemaal niet hoeven doen, dus hulde voor de heren politie uit Het Gooi) dat zij onze gegevens in het handhavingssysteem hadden gezet met toelichting wat wij aan het doen waren en er dus geen reden voor actie was als er nog een melding zou komen. Zo wisten omliggende politie functionarissen ook (dus ook de politie regio's Utrecht en Amsterdam) dat wij al gezien waren door collega's en geen verkeerde intenties hadden). Wij waren hierdoor vrijgesteld van elke verdenking van criminele intenties en nadat ik nog even had aangegeven dat ik rond 20:30u zou gaan zenden en rond 23:00u vermoedde te kunnen vertrekken, waren ze dik tevreden met de uitleg en vertrokken met een 'Fijne avond en veel plezier!'. Jammer mevrouw de meldster... geen succes!

Dus dat is 1-0 voor de Streekvos en de politieagenten waren als 1^e binnenkomers dus gediskwalificeerd omdat hen de plek al verteld was (...). Waar mensen al niet hun energie in steken... misschien was ze wel een gevalletje 'Paniekstoornis'... wie zal het zeggen..?

Dat sfeertje wat je 's avonds buiten de bebouwde kom hebt. Rust, ruimte en kleurtjes... ik houd er van.

Rob en ik zaten na dit voorwalleetje weer gewoon gezellig te keuvelen en probeerden een objectieve inschatting te maken hoe hoog de antenne nou eigenlijk stond, maar dat faalde geregeld. Dus we stopten er maar mee en hielden het maar op 'iets tussen 15 en 20 meter' vandaar dat ik 17 heb neer gezet in dit verslag. We weten het gewoon niet en kwamen niet verder dan de theorie hier boven, waarbij ik nog twijfel aan de opmerking van Rob dat het waterpeil van het Amsterdam Rijnkanaal op N.A.P. ligt, omdat het uitkomt bij de Oranjesluizen dus is er een niveauverschil, net als aan het andere uiteinde bij Wijk bij Duurstede, want ook daar ligt weer een sluis. Nou ja, zo belangrijk is het ook weer niet.

Ik telde er 7 maar volgens Rob waren het er zeker 12 geweest. Vanavond sowieso veel Zwitserse en Duitse riviercruises op Amsterdam.

We hadden in ieder geval naar ons zin op deze plek en zelfs zo dat ik spontaan vergat dat er om 20:30u ook nog een signaal de ether in moest. Het was 20:31u toen ik het (toevallig) door had omdat ik op mijn horloge keek (meer gewoonte dan met een reden). Ik schrok mij rot, rende naar het aggregaat roepende naar Rob 'Het signaal moet er in, het is over half 9!). Gelukkig liet mijn trouwe aggregaat waar ik dan ook goed voor zorg ons niet in de steek, want weer na slechts 1x trekken aan het touw liep het ding. Binnen 5 seconden schakelde ik van de startstand naar de 'Run' stand en omdat het ding al even gelopen had een 3 kwartier eerder, bleef deze meteen lopen. Dus rende ik snel terug naar de auto, waar ik de stroom van het streekvoskastje inschakelde, de code van toetsencombinaties op de President James in toetste en deze in bedrijf kwam. Snel even microfoon inknijpen, ja SWR en low power oké. Versterker aan, weer knijpen en jawel, hi power ook oké. Mooi! Starten! En ik schakelde de schakelaar van de vosbeep om. Dat was om 20:32u en toen meende ik al verontrustte stemmen van mobiele stations te horen die onderling zich waarschijnlijk afvroegen waar het signaal van de Streekvos bleef. Nou daar konden ze nu mee ophouden want de piep kwam luid en duidelijk in de ether en het vermogen en de SWR waren nu uitmuntend hard en stabiel... Streekvos Nederland® editie 15 was vertrokken! (ja sorry, ik kom teveel in Vlaanderen waardoor ik Vlaams begin te communiceren...).

Arthur uit Leusden met zijn grappige kleine hondje die altijd stiller alles aan het onderzoeken is, maar alleen als we het niet kijken ☺

Ik schatte net als vorige week (omdat de afstand tussen startpunt Baarn en onze locatie ongeveer gelijk was met die van vorige week) dat rond 21:15u de eerste zou binnen komen. Maar dat was berekend zonder het feit dat ik iemand dichterbij heb laten starten nadat deze mij had vermeld via de app op mijn telefoon dat hij heel vroeg op moest zaterdagmorgen maar toch de moeite had willen nemen helemaal onze kant op te komen. We zagen het stel rond 21:00u al voor ons staan maar zij zagen ons niet vanaf de kanaaloever en reden gewoon door onder de brug door en weg... Ik zei tegen Rob 'Die mag wel oppassen want die verspeeld zijn eerste plek binnenkomen zo, omdat de auto zeker 10 minuten weg bleef... En ja hoor, nog geen minuut later verscheen auto 2 en die reed wel meteen bij ons binnen. 2 minuten later was het stel in die eerste auto er ook weer. Die werden dus 2e... met kort daarop nummer 3. Toen werd het stil... bijna 3 kwartier. Opeens zag ik een werkbuss voorbij komen op de oever van het kanaal vlak voor ons maar die reed net als de eerste auto door en onder de brug door. 'Nee dat is er geen één voor ons' riepen de aanwezigen, maar daar was ik het niet mee eens, omdat ik de bedrijfsnaam op de bus had gezien en dat bedrijf werkt aan het spoor. 'Logisch dat die hier dan komt' zou je zeggen, maar de bouwplaatsen lagen stil en ik weet dat één van onze vaste rijders, namelijk één van de Danny's, aan het spoor werkt en bij dit bedrijf. Ik weet ook dat hij tijdens storingsdiensten nog wel eens radiosjes af rijdt tot hij een oproep krijgt en jawel, daar kwam de bus terug onder de brug door en nu recht op ons af. Reed ons even voorbij, keerde om en parkeerde bij ons. Ik had gelijk, hij was het en dus was hiermee nummer 4 gearriveerd.

Foutje van mij met deze foto van onze antenne. Tegen het licht in gefotografeerd dus geen gezicht. Maar wel mooie sterren ☺

Maar nummer 5 en 6 waarvan ik wist dat ze nog onderweg waren omdat ze zich beiden vooraf al hadden gemeld voor deelname hadden het zwaar. Ze konden ons niet vinden. Het duo in auto nummer 5 had ik al een hint gegeven omdat ze de verkeerde kant op reden zo meldden zij mij zelf.

Van nummer 6 hadden wij sinds 18:00u 's middags niets meer vernomen. En terwijl rond 22:45u auto nummer 5 arriveerde, zag ik nog geen nummer 6. Maar een kwartier later wel, die stond aan de overkant van het Amsterdam Rijnkanaal. En toen ik riep via de zender, bleek ik het inderdaad goed te hebben gezien. De binnenkomers van auto nummer 5 wisten direct te melden dat zij daar ook hadden gestaan en dat het bijna een kwartier ging duren om van daar naar hier waar wij stonden te komen. Dus dat gaf ik door aan de deelnemer aan de overkant van het kanaal en noemde hem de straatnaam van waar wij stonden (Klein Merwede, dat was het dood lopende stukje aan deze West Kanaaldijk aan de andere zijde van de treinbrug waar binnenkomers nummers 2 en 4 ook waren

geweest. Dit zou dus de juiste aanwijzing zijn voor auto nummer 6 die nu aan de overkant van het water stond, want dan zou deze sowieso bij ons uitkomen. En het werkte, want toen ik dit had aangegeven, stond onze laatste deelnemer van die avond (onze altijd behulpzame en relaxte vriend Michel uit Hoofddorp, die wij allemaal kennen als 'Mitch') als ook naast ons.

Dat was dus gelukt, maar toen hij blijkbaar dacht dat ik nadat ik er vorige week nog geweest was met veel 'Ratatouille' in Nieuwegein, dat ik nu weer naar McDonalds zou rijden kwam hij bedrogen uit. Want toen met veel hulp (Rob, Arthur, Danny Ronde Venen en Mitch) alles was opgeruimd en Rob en Mitch alweer over McDonalds bezig waren, gaf ik te kennen er niet elke week te willen zitten. Vervolgens dachten ze zeker dat ik het niet meende, maar toen ik Mitch achter ons rijdend via Rob rechtdoor stuurde op de A9 bij Amsterdam Bullewijk en zelf naar rechts ging richting A10 moesten zij deze werkelijkheid toch aanvaarden. Ik ga niet elke week bij die club zitten... zeker deze week niet want ik was hartstikke moe wat ik Rob vooraf aan deze Streekvos editie nog vertelt had. Hij legde zich dan ook direct bij mijn besluit neer en Mitch ook (veel keuze hadden ze ook niet omdat Rob bij mij in de auto zat). Enfin, dat is nog een dingetje wat nog rommelt, want ik ben heus niet zo'n boer die zegt 'Nooit niet' maar het moet wel binnen de perken blijven en dat is elke week niet wat mij betreft. Ook niet omdat ik nooit hoeft te betalen... want ik ben sowieso niet van het type lekker makkelijk dus profiteren maar. Sommige dingen ben ik gewoon ouderwets principieel in... En dat geld niet alleen voor McDonalds bezoeken, hoe gezellig het ook altijd is met de mannen. Mijn gezondheid (en dan bedoel ik in de eerste plaats mijn nachtrust, zeker na een 'hard werken Streekvos' want dat was dit) staat principieel altijd op 1 en mijn lichaam meldde mij 'bedtijd' om middernacht. Daarin ben ik dan net zo principieel als in het feit dat ik graag rijders pest met mooie moeilijke Streekvos locaties, maar ze moeten ook direct worden binnen gehaald als ze dat vragen.

Even noteren: 'Een volslagen idioot en een vrijbouter staan verticaal te vissen langs een spoorbaan' ©

Dat was toen ik Rob bij zijn woning in de straat afzette en we nog even aan het napraten waren: Hadden we een paar weken terug nog een slecht nieuws gesprek omdat ik zijn gedrag bij de Streekvos niet meer kon verdragen en hem een door mij samengesteld lijstje 'Interne richtlijnen voor de Streekvos uitvoering' overhandigde, nu stelde hij oprecht de vraag 'Wat is er nog fout gedaan' wat mij in de oren klonk als 'Ik wil oprecht mij aan jou richtlijnen houden'. Dat was Rob dus 100% gelukt vanavond, want zonder iemand buiten de Streekvos wijzer te maken dan goed is (we gaan niet buiten onze organisatie uitweiden over deze interne richtlijnen, dus maak je geen illusies) kon ik Rob vol overtuiging antwoorden dat er niets mis was gegaan. De 15^e Streekvos editie was volkomen geslaagd en de samenwerking tussen Rob en mij deze avond ook. Ik zei het vorige week ook al en deze week kwam Rob er ook mee: 'Wij groeien naarmate we vaker samen radiovossen uitvoeren. Ik probeer niet als een bok op een haverkist op mijn strepen te staan en Rob doet zijn best mijn richtlijnen te volgen. Wat dat betreft was het uitstekend dat hij niet op oom agent afstormde zoals toen onder de A27 bij Utrecht maar mij het woord liet doen. De heren waren tevreden (en dat waren ze vorige keer ook hoor, daarover geen negatief woord) maar nu wist ik ook wàt ik afgesproken had met ze en kon ik dus zelf de verantwoordelijkheid nemen als organisator en eigenaar van de apparatuur en auto. En dat gaf mij heel heel veel rust en dan ben ik gewoon beter te spreken. Dus goed gedaan Rob en helpers na afloop. Jullie zij allemaal top!

Tot slot kan ik nog melden dat jullie niet lang hoeven te wachten op de volgende Streekvos editie. Die is namelijk alweer a.s. vrijdagavond en dat is 'officieel' weer een reguliere week, namelijk week 3 want we staan dus voortaan regulier in week 1 en week 3 van de maand en natuurlijk altijd op vrijdag. Ik hoorde (eindelijk) een keer een deelnemer zeggen wat ik al zo lang vind: 'Ik vind het wel fijn dat de Streekvos op vrijdag staat' zei hij 'want dan heb ik er nog een weekend achteraan'. Exact. Zo denk ik er dus ook over. Enige nadeel is dat als wij ergens willen staan wat verkeerstechnisch voor ons lastig te bereiken is vanuit Zaanstad, dan zitten we met de avondspits. Daar moeten we dan direct achter gaan rijden en hopen dat het verkeer niet vast loopt. Zaterdagavond is het meestal rustiger op de weg al is het dan wel vaak ander verkeer. Veel jong uitgaansvolk vooral en die rijden nogal eens iets minder normaal (...). Terug naar huis is op vrijdagnacht altijd een oase van rust... Heerlijk is dat.

Dus tot a.s. vrijdag 17 april 2026?

Maak je geen zorgen, ook die plek is allang bekend en nog mooier dan deze. Maar of die ook zo moeilijk is? Dat mag je a.s. vrijdag helemaal zelf gaan vast stellen (...).

Misschien tot dan!

Binnenkomers Streekvos 15:

1. Politie Gooi en Eemland 19:25u (gediskwalificeerd, te vroeg gestart...)
2. Bart uit Callentsoog 21:08u
3. Spookrijder Jr. uit Putten 21:10u
4. Danny Half Watje Feestvos uit Krimpen a/d IJssel 21:15u
5. Danny Ronde Venen uit Mijdrecht 21:59u
6. Arthur uit Leusden en Pierre (ATV) 22:46u
7. Mitch uit Hoofddorp 23:13u

S-rapporten:

(Mast: + - 17 meter. SWR: 1:1.07 met de Firestik FS-99 top)

Goed te doen mobiel in Leusden.

S7 in Amersfoort (basis. hoog).

We hadden vandaag zo goed als geen wind waardoor we de antenne hoger uit het boompje konden steken dan normaal, maar het boompje was vrij laag en er pal naast lag het spoor en een stukje verderop een enorm hoge spoorbrug. Dat hielp het signaal dus niet echt, maar doordat het boompje met daarin de mast op een dijk stond van zeker 7 meter hoog, wonnen we toch wat hoogte.